

fuldt leveringsdygtige, fremgaar deraf, at de den Dag i Dag levere f. Eks. til Postvæsenet. Leverancerne gik tidligere paa Tur mellem dem, naturligvis for saa vidt Priserne vare ens. Nu ønskede, at man, i Stedet for at gaa til en ekstraordinær Udvidelse af Statens Fabrik, som derved vilde komme ind paa en Overproduktion og senere atter maatte gaa til en Indskrænkning, fordeler Arbejdet til de indlandske Fabrikker, hvorved det vil komme den store Arbejderklasse ved disse Fabrikker til gode. Jeg henstiller dette til den højtærede Forsvarsminister, under hvem Usserød Fabrik jo sorterer.

Endelig har jeg endnu en Sag at henstille til den højtærede Forsvarsminister. Det er et Honorarspørgsmaal, med Hensyn til hvilket der synes at være stærk Slinger i Valsen. Jeg kan selvfølgelig hverken vente eller forlange, at den højtærede Forsvarsminister, som lige er tiltraadt, skulde være inde i alle disse Forhold, men jeg anser det for fuldt tilstrækkeligt at henlede hans Opmærksomhed derpaa, idet jeg er overbevist om, at det da vil blive undersøgt og rettet, hvis der er en Fejl, og det mener jeg, der er. Da vi nylig havde Indkaldelse til de saakaldte Forstærkningskursus, hvor jeg selv har haft den store Ære at være Deltager i 3 Uger, er der fremkommet det mærkelige Tilfælde, at medens alle andre, som deltog, faa enten Dagpenge eller Indkommanderingspenge, faa de, som bo i København, intet — jeg nævner mig selv, det er nemmest, men der er naturligvis flere, det gælder. Jeg rettede til den daværende Forsvarsminister Forespørgsel derom, og da han syntes ikke at have rigtig Forstaaelse af, hvad Sagen drejede sig om, sagde han, at det ærede Medlem — det var mig — ikke kunde vente at faa baade i Pose og i Sæk. Han mente, at det var tilstrækkeligt, at jeg boede her i København. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at naar den Bataillon, hvori jeg nominelt er indrangeret, ligger i Aarhus, og jeg kommer dertil for at gøre Tjeneste, hvilket ogsaa hænder hvert andet Aar paa Mønstring, fik jeg heller ikke noget, thi saa sagde man, at det var min Garnison, og naar vi havde Øvelser i København, og min Bataillon fra Aarhus blev sendt herover og deltog i Øvelserne, fik alle, undtagen jeg, for jeg boede i København. Paa den Maade er det bestandig lykkedes at undgaa at give mig noget — og naturligvis ogsaa de med mig ligestillede. Naar han brugte det Udtryk, at jeg ikke kunde faa baade i

Pose og i Sæk, mente han, at jeg ikke baade kunde faa samme Honorar som de andre og bo i København. Overfor dette skal jeg gøre opmærksom paa, at det var ikke et Fortrin, jeg havde, tværtimod, jeg skulde bo i København, jeg var ansat ved en Bataillon, som i Krigstilfælde skulde gøre Tjeneste i København som Fæstningsmandskab, saa Ytringen hører intetsteds hjemme.

Nu er Forholdet, at i Henhold til den nuværende Lønningslov gives der Indkommanderingstillæg og forskellige Arter af Tillæg, naar der udkommanderes til Tjeneste. For at undgaa at give de Folk noget, som bo i og ere udkommanderede fra København, siger man, at Loven ikke er traadt i Kraft. Det er ikke rigtigt, den er traadt i Kraft, i alt Fald fra den 1. November, eftersom der er udbetalt det Tillæg til Gagen, som er fastsat deri. Det er ganske vist ikke mere end 4 Kr. 50 Øre, saa vidt jeg husker, men det er dog et Tillæg, og da det er udbetalt, er dermed ogsaa godtgjort, at man har ladet Lønningsloven træde i Kraft. Men naar det er Tilfældet, er det ikke muligt paa den Konto at undgaa at give de Folk, som bo i København, det Indkommanderingstillæg, de burde have. Enten maa de have dette eller ogsaa de Dagpenge, som de andre, der ere kommanderede herover, faa. Det er et lidt indviklet Forhold, men jeg antager, at jeg har sagt tilstrækkeligt om det til, at den højtærede Forsvarsminister kan lade sine Kontorer prøve deres Kræfter paa den Nød. Jeg indrømmer gerne, at det er en Bagatel, men at der foreligger en Uretfærdighed, er der ingen Tvivl om, og jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister at prøve at faa den rettet. Det er ikke saa underligt, at de andre, som ere stillede under de samme Vilkaar som jeg — jeg er nu saa godmodig, at jeg stiller mig selv i Brechen —, ventede af mig, at jeg skulde gøre denne Henstilling, naar jeg kunde se det forrykte i Forholdet.

Jeg kommer dernæst til den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser i Gaar. Der var i dem et enkelt Punkt, som jeg ikke kan lade passere uden at knytte nogle Bemærkninger dertil. Det er Udtalelsen om de kongevalgte. Ikke fordi jeg var i Tvivl om den højtærede Konseilspræsidents Stilling dertil, det er en Sag for sig. Jeg nærede heller ingen Tvivl om, at han havde den samme Stilling nu som den Gang, han som cand. jur. skrev i „Poli-